

Сократовытѣ години. Думаше, защо добрытѣ чело-
вѣцы нѣматъ потреба да живѣатъ длъгъ жи-
вотъ, ами слабенъ и добродѣтелихъ, за да оста-
ватъ нѣмъ безсмертно. Пощавахъ, кога са пресмы-
вамы на другитѣ, да обрѣщамы умѣтъ и мыслѣтъ
наша кжмъ себе си, и да габдамы да не бждемъ
и нѣй виновати на оныа лошаки работы, за кой-
то са пресмыкамы на другитѣ: защо самолюбїето
наше много погрѣшки покрыва, и не ны оставя да
познаемъ себе си, а найпаче помрачава оновоа,
който повече обыча да съ пресмыка на другитѣ.
Единъ пжть като събдаше на единъ разговоръ меж-
ду другъ мнозина, зашто Антиденъ нѣговъа со-
ученикъ хоратѣва май пространно, Платонъ мѣ ре-
че: незнаешъ ли, О Антидене! чи на хорататъ мѣр-
ката е на който хоратѣва, ами който габша.

П У Т Ъ Г О Р О ВЪ :

Путѣгоровото отѣчество баше Самогъ (Съ-
самъ-адагъ). Родна мало нѣщо по доло отъ
700. години предъ Хрїста. Тойзи нмѣнитый и
преславный мъжъ като чѣ единъ пжть одного фїло-
софа, който хоратѣваше заради дѣшата, чи е без-
смертна, отъ него чакъ са ѱазвен отъ една голѣма